

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 6. 12. 2018 **odvolání** obžalovaného **P. H.**, nar. XXXXX, obžalovaného **F. K.**, nar. XXXXX a obžalovaného **B. K.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 28. 5. 2018, č. j. 21 T 42/2017-470, a rozhodl

takto:

Podle § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu se z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu **se** napadený rozsudek **zrušuje**.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu I. stupně.

Odůvodnění

1) Napadeným rozsudkem byli obžalovaní P. H., F. K. a B. K. uznáni vinnými zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že dne 5. 3. 2016 v době od 09:00 hodin do 12:00 hodin, v prostorách zahradní chatky umístěné na zahradě domu nacházejícího se na adrese Ugartova 366/23, Znojmo-Přímětice, pohrůzkou násilí donutili k pohlavnímu styku dokonanou souloží poškozenou N. B., narozenou XXXXX, tak, že v době, kdy se F. K. a B. K. pohybovali po zahradě a hledali dřevo k zatopení v chatce, P. H. si svlékl kalhoty a spodní svršky a po poškozené požadoval orální sex, poškozenou uchopil za krk a tlačil jí hlavu obličejovou částí ke svému přirození k vykonání felace, což poškozená odmítla, přičemž v této době do zahradní chaty přišli F. K. a B. K., načež byla poškozená hozena na postel, přičemž obžalovaní ji přes její nesouhlas svlékli a F. K. a B. K. ji drželi za ruce a nohy, obžalovaný P. H. a F. K. ji plácali po těle a poté s ní P. H. souložil, kdy F. K. a B. K. ji osahávali, a to i vkládáním prstů do jejího přirození, přičemž před zahájením pohlavního styku poškozená sdělila obžalovaným, že si nepřeje a snažila se obžalovaným vysmeknout.

2) Za tento zvláště závažný zločin a dále za sbíhající se přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl obžalovaný P. H. uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. 12. 2016, č. j. 3 T 178/2016-137, byl obžalovanému P. H. podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s ustanovením § 43 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložen souhrnný úhrnný trest odnětí S. v trvání 3 let, jehož výkon byl obžalovanému podle § 84 trestního zákoníku, § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let s tím, že nad obžalovaným byl vysloven dohled. Dále podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla obžalovanému P. H. uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností a zcela se zdržel požívání omamných a psychotropních látek, podroboval se testu přítomnosti těchto látek v těle a řádně spolupracoval s probačním úředníkem. Dále podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu

ve Znojmě ze dne 6. 12. 2016, č. j. 3 T 178/2016-137, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu.

3) Obžalovanému F. K. byl uložen za uvedený zvlášť závažný zločin podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí S. v trvání 2,5 roku, který mu byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností.

4) Obžalovanému B. K. byl za uvedený zvlášť závažný zločin a za sbíhající se přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 4. 2016, č. j. 3 T 185/2015-152, podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložen souhrnný úhrnný trest odnětí S. v trvání 3let, jehož výkon byl obžalovanému podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 4. 2016, č. j. 3 T 185/2015-152, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

5) Dále podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla uložena všem obžalovaným povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozené N. B., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 50.000 Kč a podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená N. B. odkázána se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

6) Proti tomuto rozsudku včas podali odvolání obžalovaní P. H., F. K. a B. K..

7) Obžalovaný P. H. směřoval své odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku, poukázal na skutečnost, že soud I. stupně sám vyhodnotil poškozenou N. B. jako osobu, která ve vícero ohledech nevypovídala pravdivě či úplně, některé podstatné skutečnosti orgánům činným v trestním řízení zamlčela a je zjevná její silná snaha o ovlivnění svědků z její strany, respektive ze strany jejího přítele či druha, svědka F.. Dle obžalovaného z provedeného dokazování je zřejmé, že poškozená předmětného dne měla nejprve minimálně 1 sexuální styk s klientem jako prostitutka v podniku Moulin Rouge, následně šla popíjet do podniku LaRutyka, kde se následně potkala s obžalovaným P. H., po vzájemné domluvě a vykouření určitého množství marihuany, a zjevně po konzumaci většího množství alkoholu, se rozhodla ještě společně s obžalovaným F. K. a B. K. dobrovolně odjet na zahradní chatu do Přímětic, která se nacházela poblíž nemovitosti, ve které žije svědek P. S. s rodiči, a dále i prarodiči (svědci R. S. a Z. H.). Na cestu si vzali odvoz prostřednictvím taxikáře svědka P.. Po cestě se ještě zastavili na benzinové čerpací stanici, kde poškozená dokonce předala obžalovaným peníze na zakoupení dalšího alkoholu, cigaret, a všichni v dobré náladě a ve stavu opilosti odjeli skutečně až na předem domluvené místo. Pokud jde o dění v chatce, je zřejmé, že každý z obžalovaných prožíval předmětné události a vybavoval si je v zásadě obdobně, byť každý z nich ze svého pohledu a s ohledem na míru ovlivnění alkoholem ve svých výpovědích akcentoval určité záležitosti podle svého. Zatímco obžalovaní uvádějí, že poškozená nejprve „dělala cavyky“ a nechtěla obžalovanému H. poskytnout orální sex, který po ní požadoval, následně byl z její strany sex dobrovolný a dokonce byla vzrušená, líbilo se jí vše, co s ní dělali, dokonce se jí líbilo plácání po zadku a podobné praktiky. V rámci vzrušení dokonce kousala F. K. po těle, líbali se atd. V chatce dováděli, byl tam z toho důvodu značný nepořádek, poté usnuli a

vzbudili se někdy během dopoledne. Mezitím byla poškozená dokonce jednou nebo dvakrát močit ven z chatky, která nebyla zamčená a nikdy se ani nezamykala, poškozená se sama dobrovolně do chatky vrátila, přes sebe měla jen bundu jednoho z obžalovaných. Takto ji ostatně viděl svědek H.. Zlom, který evidentně následně vedl k tomu, že obžalovaná vnímala ex post situaci negativně a chtěla z chatky odejít a následně pak volala policii, kde oznámila nejprve napadení (nikoliv znásilnění) ze strany 4 mužů (nikoliv tedy 3), a následně pak obvinila obžalované a svědka S. ze znásilnění, nastal kvůli hádce a konfliktu mezi ní a obžalovaným P. H. poté, co se vzbudili. Všichni obžalovaní potvrdili, že se obžalovaný H. s poškozenou pohádali, on jí řekl, že je kurva a nepochybně se jí dotklo, že pohanil její vzhled a řekl jí, že nemá pěkná prsa. Zde je potřeba si uvědomit, že poškozená byla ve stavu stále ještě opilosti v kombinaci s trvajícími účinky THC po vykouření marihuany a dopadla na ni tedy kocovina nejen fyzická, ale i morální a v kombinaci s jejími osobnostními rysy (depresivní sklony atd.) Mohla vyústit v tak silný pocit studu a ponížení, že se poškozená rozhodla (případně dokonce sama uvěřila tomu), že byla znásilněna, že se jí sex s obžalovanými nelíbil a byl proti její vůli. Se soudem I. stupně lze souhlasit s tím, že průběh těchto událostí je v zásadě nesporný a že pravděpodobně není věrohodná výpověď svědka S., který do chatky dopoledne přišel a následně pak doprovodil poškozenou ven, pokud tento svědek uváděl, že si žádného konfliktu nevšiml, že všichni byli v pohodě atd. To ale neznamená, že skutek se stal tak, jak je popsáno v obžalobě, respektive jak bylo popsáno v napadeném rozsudku. Soud I. stupně totiž ve svém rozhodnutí v některých pasážích poměrně podrobně rozebírá jednotlivé důkazy a vztah mezi nimi, ale v zásadě své rozhodnutí odůvodňuje v konečném důsledku tak, že pokud by poškozená skutečně nebyla znásilněna a neprožila by takový pro ni traumatizující zážitek, pak by u ní nebyla zjištěna post traumatická stresová porucha a jistě by nebyla schopna po dobu 1 měsíce předstírat vzniklé duševní útrapy během pobytu na psychiatrickém oddělení v nemocnici. Takový závěr je, dle přesvědčení obhajoby, pochybný, respektive není ani zdaleka natolik podložený, aby mohlo na jeho základě dojít k tak jednoznačnému závěru o vině obžalovaných, jak je pro uznání viny v trestním řízení nezbytné. Obžalovaná trpěla dlouhodobě depresivními sklony, nepochybně žila neukotveným způsobem života, zejména pokud již ve 14 letech opustila společnou domácnost svých rodičů a pod křídlo si ji vzal svědek F., kdy během soužití s ním provozovala a nadále provozuje prostituci, kouří marihuanu a podobně. Podle přesvědčení obžalovaných i z dalších náznaků z provedeného dokazování se totiž lze domnívat, že tento svědek ji spíše dokonce vedl k provozování prostituce, a to nejen ve Znojmě a okolí, ale i v zahraničí (v Rakousku). Závěry soudu o tom, že by nebyla poškozená schopna po dobu 1 měsíce předstírat prožité trauma a příznaky posttraumatické stresové poruchy, stojí v zásadě na tom, že tento názor vyjádřila svědkyně MUDr. H., primářka psychiatrického oddělení, která ale v té době vůbec nepřišla s poškozenou osobně do styku, a dále z toho, že poškozená má inteligenci v dolním pásmu normy a má chybějící vzdělání. Přitom svědkyně MUDr. H. u hlavního líčení dne 16. 5. 2018 mimo jiné uvedla, že diagnóza posttraumatické stresové poruchy je reakcí na akutní stres a může se projevovat buď okamžitě, ale také s odstupem i několika měsíců. Projevuje se výraznou úzkostí, výkyvy v náladách, poruchami spánku, flashbacky, poruchami nálad, pozornosti, zvýšenou únavností. Na dotaz, zda je možno tuto poruchu předstírat uvedla, že těžko říct (tady to rozhodně není vyloučeno) a že tyto příznaky jsou popsány na internetu nebo kdekoli si je lze vyhledat. Svědkyně uvedla, že předpokládá, že v případě vyložené simulace nebo předstírání by si toho personál na psychiatrickém oddělení všimnul (tento předpoklad však dle obhajoby nelze objektivizovat). K dotazům obhajoby pak tato svědkyně uvedla, že posttraumatická porucha může mít více příčin, více zdrojů, uvedla, že pracovníci psychiatrického oddělení nejsou policie a hlouběji nepátrají po tom, jestli je nebo není pravda to, co jim pacient uvede, vycházejí z toho, že mají věřit pacientům a z toho, že oni chtějí pomoci. Svědkyně dále uvedla, že u poškozené se nedělaly žádné psychologické testy. Dále byla tato svědkyně dotázána, zda požívání marihuany v kombinaci s alkoholem může u člověka vyvolat nějakou poruchu vnímání reality, a proto by taková osoba nemusela vnímat události, které se dějí přesně a nemusela by je správně reprodukovat. K tomuto dotazu svědkyně uvedla, že jelikož se jedná o návykové látky, ty mohou působit různým způsobem

a mohou, ale nemusí působit i tak, jak byl dotaz položen. Zpětně zřejmě nelze konkrétní účinky návykových látek na danou osobu zjistit. Z uvedeného se tedy rozhodně nepodává tak jednoznačný a pro obžalované nepříznivý závěr soudu I. stupně o nemožnosti simulace poškozené (pokud jde o reakci na prožité trauma), a to zvláště za situace, kdy se do věci od počátku velice intenzivně vložil svědek F., jehož vyjadřovací schopnosti a evidentní protřelost, kterou projevoval při svých výpovědích u hlavního líčení, a kdy byl (ostatně i soudem I. stupně konstatován) jeho značný vliv na přístup poškozené v tomto řízení, je evidentní jeho podrobná znalost spisu a všech výpovědí a podobně. Tento svědek nepochybně mohl poškozenou navést k tomu, aby postupovala tak, že podpoří verzi o znásilnění tím, že se nechá hospitalizovat na psychiatrii (ostatně ani neměla žádné zaměstnání a tedy nehrozilo, že by měla v tomto ohledu nějaké problémy). Do tohoto schématu nezapadá ani ta skutečnost, že poškozená se velmi krátce po propuštění z psychiatrického oddělení vrátila k provozování prostituce, a to nejen v zahraničí, ale i v České republice. Pokud by prožila tak traumatizující zážitek v sexuální oblasti, je obtížně představitelné, že by hodlala prostituci dále provozovat. Závěry o skutečném vzniku posttraumatické stresové poruchy u poškozené totiž zpochybnila i soudní znalkyně PhDr. Štěpánka Havlíková, která se vyjadřovala jednak k závěrům svého znaleckého posudku a jednak k dotazům u hlavního líčení dne 9. 5. 2018. Znalkyně uvedla, že v osobnosti poškozené spatřuje jisté praktické rysy, a u takovýchto typů je věrohodnost dotčené osoby snížena. Dále uvedla, že poškozená měla psychické problémy už v dětství, kdy dvakrát byla v léčbě (s tím koliduje zjištění soudu I. stupně uvedené v odstavci 66 na str. 19 rozsudku, kde soud hovoří pouze o dvoudenní hospitalizaci v dětství). Znalkyně však především uvedla, že u poškozené se neprojevovalo trauma, ale pouze mírné depresivní příznaky, poškozená dokonce dále pokračovala v sexuálním životě a neshledala u ní posttraumatickou stresovou poruchu, ačkoliv tu by jinak v případě znásilnění u poškozené očekávala. Znalkyně dále popisovala, že ve vztahu k obžalovaným je její vztah debaklový, že poškozená vnímá, že byla ponížena a cítí se méněcenná. V tomto směru obžalovaný opětovně poukázal na to, že na chatě došlo k incidentu mezi poškozenou a obžalovaným H., poškozená nemohla najít některé své věci, například si seděla na kabelce, kterou hledala, dostala facky v průběhu hádky a byla označena za kurvu a pohaněn byl její vzhled. Takovouto situaci musela nepochybně poškozená vnímat jako velmi ponižující a nepříjemnou, zvláště pokud byla navíc ovlivněna alkoholem a THC, kdy obecně u mnoha osob právě při kombinaci těchto látek, ale často i prostém použití marihuany mohou nastávat halucinogenní stavy a velmi silné depresivní návaly. Znalkyně také zaznamenala lhaní ze strany poškozené, např. musela být znalkyní konfrontována ohledně ambulantní léčby u psychiatra. Obžalovaný poukázal i na závěry znaleckého posudku, ze kterých lze poukázat zejména na tendenci poškozené prožívat a řešit věci emocionálním stylem a přístupem a podceňování rizika chování při užití alkoholu a drog. U poškozené je mírná depresivní symptomatologie, která může být v příčinné souvislosti s jednáním podezřelých, nejedná se však o závažnou duševní poruchu nebo chorobu. Obecně je u poškozené snížena věrohodnost. Znalkyně také potvrzuje, že poškozená se vrátila k prostituci, naposledy pracovala v Rakousku v bytě, občas i v Č.ách (další otázky v tomto směru soud obhajobě neumožnil- viz str. 5 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 5. 2018). Pokud jde o možnosti ovlivnění vnímání reality alkoholem a marihuanou u poškozené v okamžiku předmětných událostí, uvedla znalkyně, že toxickou psychózu u poškozené nediagnostikovala, ale v rámci dalších dotazů bylo vyjasněno, že to se týká až období, kdy vyšetřovala poškozenou a s tím, že mezitím mohla případná toxická psychóza odeznít. Z hlediska míry ovlivnění drogami a alkoholem by toto musel zodpovědět psychiatr. Takto odpovídala, i pokud byla následně dotazována na zásadní rozpory ohledně toho, jak nejprve předmětný skutek, co do způsobu provedení, ale dokonce i co do počtu osob, kteří ji měli znásilnit, popisovala krátce po předmětné události v porovnání s tím, jak následně vypovídala v průběhu trestního řízení. Znalkyně však uvedla, že v takovém případě by se jí asi potvrdily sklony ke lhaní (str. 6 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 5. 2018 poslední odstavec). Tomu, že poškozená nebyla znásilněna, však odpovídají závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství uvedené zejména na straně 34 a následující. Dle obžalovaného šlo o velmi povrchní drobné oděrky či podlitinky s tím,

že mechanismus jejího vzniku mohl být takový, že k nim došlo pasivně při kontaktu s drsnějším povrchem, posunutím šatů a podobně. V celém komplexu se jedná o poranění, která mohla vzniknout prakticky kdykoliv různými mechanismy a především nesvědčí pro nějaké surové či dokonce brutální napadení ze strany jiných osob. Nedošlo ani k žádnému poranění v oblasti zevních, ani vnitřních genitálií. Poranění mohla vzniknout i při intenzivním pohlavním styku s různými praktikami jako plácání po zadku, škrábání apod. Z poranění na těle poškozené nelze jednoznačně dovodit jakékoliv známky obrany, jednalo se o poranění lehká, pomíjivá, nevyžadující žádnou léčbu. Ani gynekologické vyšetření N. B. nepodporuje údaje o znásilnění. Tentýž posudek se zabýval i dokumentací a posouzením kousanců na těle obžalovaného F. K. s tím, že tato poranění mohla vzniknout v souvislosti se sexuálními praktikami, a to nikoliv jako obranný atak. Tento posudek byl vypracován zkušeným soudním znalcem MUDr. Michalem Zeleným, Ph.D., který byl u hlavního líčení proveden jako listinný důkaz (byl čten), soudní znalec však nebyl vyslechnut. S ohledem na verdikt rozsudku soudu I. stupně ve věci samé a s ohledem na to, že soud I. stupně v podstatě při svých úvahách nevyhodnotil řádně závěry tohoto znaleckého posudku, který v podstatě vylučuje možnost znásilnění poškozené, navrhl obžalovaný, aby odvolací soud tohoto znalce předvolal a vyslechl jej i v rámci veřejného zasedání o odvolání obžalovaných proti rozsudku. Závěry tohoto znaleckého posudku pak podporují i další provedené důkazy a výpovědi dalších svědků. Je zřejmé, že poškozená mohla z chatky kdykoliv odejít, nekřičela, nijak se aktivně nebránila, opakovaně z chatky vyšla, aby se vymočila, nesháněla ničí pomoc, nikdo ji násilím do chatky nezatáhl, ani ji nebránil v odchodu. S ohledem na to, že poškozená v průběhu doby velmi zásadně měnila svá tvrzení ohledně toho, co se mělo odehrát, ať již se jednalo o její prvotní oznámení na policii a její následné výpovědi a sdělení v průběhu následného trestního řízení, jak ostatně konstatuje i soud I. stupně, je zřejmé, že poškozená není věrohodnou svědkyní.

Obžalovaným, pravděpodobně v očích soudu, uškodila svědkyně A. B., která navštívila poškozenou na psychiatrickém oddělení a u soudu uváděla, že se jí poškozená svěřila, že ve skutečnosti nebyla znásilněna, ale že nyní už tuto verzi musí držet a podpořit i svědkyně, když tuto výpověď vyhodnotil soud jako nevěrohodnou. Jelikož obžalovaní tuto svědkyni vůbec neznají, nelze se k její motivaci vyjádřit, lze v tomto směru pochybovat o úplnosti facebookové komunikace, kterou pro soud vytiskl svědek F., a i s ohledem na zjevnou nižší inteligenci této svědkyně je nutno na její výpověď nahlížet podle toho. Obžalovaným však nemůže být k tíži to, že někteří svědci pravděpodobně verzi o znásilnění nevěří a tento jejich postoj se pravděpodobně promítá i do jejich výpovědí. Je však potřeba vnímat i svědectví, dle obžalovaného, zcela nestranného a věrohodného svědka M. P., nebo i svědectví M. F. a A. Č., kteří se vyjadřovali k sexuální minulosti poškozené. Ta se totiž u soudu prezentovala jako osoba, která, pokud jde o sex, je spíše zdrženlivá a mnoho sexuálních partnerů neměla, a to přestože vícero svědků potvrzuje, že naopak poškozená byla sexuálně velmi aktivní, spala s mnoha lidmi (s tím nepochybně souvisí i to, že provozovala i nadále provozuje prostituci) a také to, že se nebála skupinového sexu, proto také měla přezdívku Legenda. Obžalovaný uvádí k závěrům soudu v odstavcích 35 – 39, že skutečně svědkové Č. i F. a obžalovaný H. měli s poškozenou v minulosti skupinový sex, a to ještě s M. P., který nebyl jako svědek předvolán. Šlo o případ, ke kterému došlo v bytě, nikoliv v chatce. Pokud jde o chatku, zde poškozená byla v minulosti a i zde absolvovala sex s obžalovaným H. a svědkem S.. Poškozená sice ohledně toho vypovídá jinak, ale jak soud konstatuje, jsou v její výpovědi až zarážející rozpory a je zřejmé, že svědkyně nevypovídá pravdivě ve všech ohledech. Také je zřejmá snaha ovlivnit svědka F., na kterého poškozená spolu se svědkem F. nahráli scénku, kterou si dokonce spolu tajně nahrávali na mobilní telefon. Již to svědčí o značném sklonu k ovlivňování svědků a důkazů v této věci obecně. Svědkyně sama uvedla, že se svědkem S. měla v minulosti také sex, a to dokonce ne někde v soukromí, ale v klubu La Rutyka. Pokud jde o prokazování bohatých sexuálních zkušeností poškozené, toho, že v minulosti měla sex opakovaně s obžalovaným H. a v některých případech dokonce skupinový sex, to, že se věnovala prostituci a obecně byla velmi svolná k sexuálnímu styku včetně takových praktik, jaké byly provozovány dne

5. 3. 2016 v zahradní chatce v Příměticích, nebyla obhajoba v tomto ohledu vedena záměrem poškozenou jakkoliv dehonestovat, ale jednak záměrem, aby bylo poukázáno na mnohá nepravdivá tvrzení poškozené ohledně těchto důležitých okolností, ale také snahou zjistit, zda a jak mohl obžalovaný H. a dále i oba dva další obžalovaní vnímat subjektivně postoj poškozené k sexu dne 5. 3. 2016. O zjevné nevěrohodnosti poškozené v mnoha ohledech bylo uvedeno poměrně dost i v napadeném rozsudku, obžalovaný poukázal právě na absenci subjektivní stránky předmětného trestného činu u všech obžalovaných ve vyžadované formě úmyslného zavinění. Pokud zejména obžalovaný H. již v minulosti opakovaně s poškozenou souložil a nikoliv pouze v jednom případě, dokonce ve více lidech, a věděl o poškozené, že tato má takový sex ráda (a zrovna k H. měla v tomto ohledu velmi vřelý vztah), kdy navíc k tomuto sexu došlo v některém případě i právě v předmětné zahradní chatce, kterou poškozená již takto z minulosti znala, a pokud poškozená předmětnou noc s obžalovaným sama na tuto chatku dobrovolně odjela, nepochybně musel obžalovaný H. předpokládat, že poškozená počítá s tím, že k sexu dojde i v tomto případě. Není vyloučeno, že poškozená nad tím nepřemýšlela, což by odpovídalo i jejímu zjištěnému osobnostnímu profilu, navíc byla sama značně ovlivněna alkoholem i marihuanou, ale po celou dobu, kdy byla s obžalovanými v chatce, neprojevila dostatečně zřetelně svůj nesouhlas se sexem a souloží. S ohledem na nevěrohodnost poškozené nelze jí bezpečně uvěřit ani tu formu, kterou uváděla jako projev svého nesouhlasu a naproti tomu lze jako logické a věrohodné shledat shodná tvrzení obžalovaných v tom smyslu, že z počátku pouze odmítla poskytnout obžalovanému H. orální sex a zprvu dělala tzv. cavyky, což naopak vyhodnotili jako spíše předstírané či provokativní jednání, kdy následný sex z pohledu všech 3 obžalovaných se poškozené líbil a nebyl nedobrovolný. V tomto směru pak obhajoba nesouhlasí s poměrně povrchním zhodnocením tohoto zásadního aspektu ze strany soudu I. stupně, zejména velmi stručnou citací výpovědi poškozené u hlavního líčení dne 16. 5. 2018, jak je zachycena v odst. 8 rozsudku na konci. Jak je zachyceno zejména na str. 30–37 protokolu o hlavním líčení ze dne 16. 5. 2018, poškozená nakonec uváděla to, že nejprve sdělila obžalovanému H., že sex nechce v době, kdy druzí dva obžalovaní šli pro dříví, poté ještě jednou toto sdělila, když už byli v chatce všichni 3, brala to jako srandu, ale poté, když už ji všichni chytli a svlékali, tak už nic neříkala (zejména strana 32 zcela dole a 33 nahoře). Dále se snažila během držení končetin kopat, což v podstatě není možné, cukala se. Teprve k výslovným dotazům obhajoby připustila, že k i kousala, nebyla však schopna vysvětlit, jak se mohly kousance na těle obžalovaného F. K. objevit na různých místech, jen ne na rukách, kterými ji měl údajně držet. Poškozená pak uváděla, že byla unavená a neměla sílu svůj nesouhlas projevit výrazněji. Pokud by však mělo v tomto případě jít o tak zásadní moment, kdy poškozená mohla minimálně slovně a také křikem projevit svůj nesouhlas a jednoznačně takto deklarovat, že to z její strany skutečně není jen nějaká marnivost či provokativní jednání, ale přesto tak neučinila, potom nemohli obžalovaní jednat úmyslně v tom směru, že jednají proti vůli poškozené. I za situace, kdy se soud I. stupně přiklonil k tomu, že sexu se poškozená nepodrobila dobrovolně, pak v takové situaci, ale nesprávně vyhodnotil, že u obžalovaných byla naplněna subjektivní stránka předmětného trestného činu ve formě úmyslného zavinění. Obžalovaní proto její v podstatě nulový odpor vyhodnotili tak, jak sami v přípravném řízení uváděli. Obžalovaní mají za to, že sex s nimi poškozená absolvovala skutečně dobrovolně a líbilo se jí to. K onomu negativnímu zlomu došlo až dávno po souloží, sexuálních hrátkách v důsledku konfliktu mezi poškozenou a obžalovaným H.. Dle obžalovaného poškozená skutečně v prvotním zmatku a pod vlivem alkoholu a marihuany byla závěrečným konfliktem značně rozhozená, cítila se ponížena, znechucena a měla natolik zkreslené vnímání reality, že z toho důvodu hovořila zprvu o napadení ze strany vícero osob, znásilnění ze strany 4 osob, poté o různých formách násilí, které později s odstupem času popřela atd. V tomto stavu ji také potkala svědkyně V., která jí půjčila mobilní telefon, následně policie a její přítel, kteří logicky vycházeli z jejích prvotních sdělení. Následně po „vystřízlivění“ již bylo pro poškozenou nemožné původní verzi příliš měnit, anebo subjektivně poškozená zůstala přesvědčená o tom, že ve skutečnosti nebyl sex v chatce z její strany dobrovolný, a tomu pak odpovídá i následný průběh událostí popisovaných shora i v napadeném rozsudku. Obžalovaný poukázal na závěry znaleckého posudku

z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie prokazující možné účinky THC na osobu poškozené, respektive obecně mimo jiné i na možnost pomatených představ, pronikavé změny ve způsobu vyjadřování a myšlení, případně až toxickou psychózu atd. a na přednes a vyjádření znalkyně u hlavního líčení. Oproti obžalobě dospěl soud I. stupně k závěru, že nelze věřit poškozené udávané projevy násilí obžalovaných vůči ní, ale že ona byla donucena k pohlavnímu styku pohrůžkou násilí. Dle názoru obhajoby však není vysvětleno, v čem ona pohrůžka měla spočívat a neodpovídá tomu ani popis skutku v napadeném rozsudku. Dle obžalovaného soud I. stupně nehodnotil kladně skutečnost, že obžalovaní „zvolili pro celé řízení před soudem strategii nevypovídat“. Obžalovaný H. z toho důvodu navrhl, aby byl vyslechnut jako obžalovaný v rámci veřejného zasedání o odvolání před odvolacím soudem, kde je připraven ve věci se opětovně vyjádřit a odpovídat na případné dotazy. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem zrušen podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e), f) trestního řádu. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný nesouhlasí s tím, že by se vůči poškozené dopustil úmyslného trestného činu, navrhl, aby byl po doplnění dokazování odvolacím soudem obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a), popřípadě písm. b) trestního řádu. Dle obžalovaného s ohledem na shora uvedené jsou implicitně nesprávné i další výroky napadeného rozsudku týkající se ukládání trestů a povinností, včetně povinnosti nahradit poškozené nemajetkovou újmu v penězích, ohledně nich necht' je rovněž rozhodnuto odvolacím soudem v intencích podaného odvolání.

8) Obžalovaný F. K. podal odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku, zopakoval svoji obhajobu z přípravného řízení a zdůraznil, že u hlavního líčení dne 8. 12. 2017 byla poškozená N. B. položena otázka, zda si myslí, že se mohli domnívat obžalovaní, že se jí to líbí, a na to poškozená odpověděla jen, „netuším, podle mě je to možné“. Z kontextu vyplývá, že byla řeč o obžalovaných. Dle obžalovaného hodnocení důkazů soudem I. stupně je v řadě případů v naprostém hrubém rozporu s tím, co v řízení vyšlo najevo. Zatímco obžalovaní vypovídali v přípravném řízení shodně, kdy všichni 3 uváděli, že sexuální hrátky s poškozenou, k nimž v chatce dne 5. 3. 2016 došlo, byly ze strany poškozené naprosto dobrovolné, a vyjádřili se shodně i k hádce mezi poškozenou a obžalovaným P. H., k níž v zahradní chatce v Příměticích po skončení sexuálních hrátek došlo a tato jejich tvrzení jsou podporována dalšími důkazy (výpověď Z. H., P. S., N. S. a R. S.), poškozená opakovaně líčila průběh událostí dne 5. 3. 2016 v chatce v Příměticích diametrálně odlišně. Obžalovaný poukázal na rozpory ve výpovědích poškozené N. B., dále na to, že znalkyně Štěpánka Havlíková se ve svém znaleckém posudku i ve své výpovědi před soudem v tomto směru vyjádřila tak, že věrohodnost poškozené je snížena, přičemž tento odborný závěr znalkyně byl v řízení potvrzen hned několikrát, neboť u hlavního líčení dne 8. 12. 2017 poškozená uvedla, že po 5. 3. 2016 nepracovala už nikdy v jakémkoliv podniku na okrese Znojmo nebo někde jinde jako spolčnice a výslovně uvedla, že tuto práci zcela vymazala, avšak znalkyni Havlíkové, která poškozenou vyšetřovala v lednu 2017, poškozená sdělila, že aktuálně pracovala před Vánocemi v Rakousku v bytě, kde jsou dívky a kam docházejí muži pro sexuální služby a že tuto činnost provozovala občas i v Čechách. Z toho, že znalkyně vyšetřovala poškozenou v lednu 2017, lze jednoznačně dovodit, že šlo o Vánoce 2016, takže je zřejmé, že poškozená u soudu lhala. Dále poškozená v hlavním líčení dne 8. 12. 2017 i dne 16. 5. 2018 opakovaně popřela, že by se někdy zúčastnila skupinového sexu, což je v rozporu s výpověďmi slyšených svědků. Dále obžalovaný poukázal na skutečnosti svědčící o nevěrohodnosti poškozené, která dne 5. 3. 2016 popisovala události v chatce hned dvakrát a pokaždé naprosto odlišně, událost se původně měla stát v Hotelu N, kde měla být jen napadena, o znásilnění nehovořila, následně dokonce tvrdila, že ji měli znásilnit 4 muži včetně P. S., dne 7. 3. 2016 pak uvedla opět jinou verzi, kterou převzala i obžaloba. Obžalovaný poukázal na to, že poškozená byla dne 5. 3. 2016 pod vlivem alkoholu i marihuany, sama připustila, že vypila hodně panáků vodky a vykouřila hodně jointů marihuany. Toto vyplynulo i ze znaleckého posudku znalkyně Andrey Brzobohaté. Dále obžalovaný poukázal na to, že na otázku předsedy senátu v hlavním líčení dne 16. 5. 2018, zda poškozená s jistotou může vyloučit, že si obžalovaní mysleli, že koná poškozená dobrovolně, poškozená odpověděla „ano, přesně“. Na

další otázku předsedy senátu, zda je možné, že oni si mysleli, že konají dobrovolně, poškozená odpověděla, že ano. Dle obžalovaného poškozená u hlavního líčení dne 16. 5. 2018 přizpůsobila svoji výpověď uvedeným důkazům a průběh událostí dne 5. 3. 2016 vylicila jinak než u hlavního líčení dne 8. 12. 2017. U hlavního líčení dne 8. 12. 2017 poškozená uvedla, že se bránila i kousáním, přičemž jediný, u koho byly zjištěny na těle otisky zubů, byl obžalovaný K., který už v přípravném řízení uvedl, že jej pokousala poškozená v průběhu dobrovolných sexuálních hrátek, kdy v době, kdy ji zezadu souložil H. a poškozená byla tzv. na čtyřech, ležel K. vedle na zádech a poškozená, která byla částečně nad ním, se mu snažila stáhnout trenýrky a přitom jej pokousala. U obžalovaného K. byly při prohlídce těla zjištěny 4 kousnutí, první na pravé dolní čelisti pod uchem, druhé na pravém rameni v mediální rovině s podpažní jamkou, třetí 10 cm nad levou bradavkou a čtvrté 14 cm pod levou prsní bradavkou. Ve znaleckém posudku se znalec MUDr. Zelený vyjádřil tak, že všechna tato kousnutí mohla vzniknout v souvislosti se sexuálními hrátkami, nikoliv ale jako obranný útok, což potvrzuje výpověď obžalovaného K.. Kromě toho poškozená uvedla, že s ní H. souložil v poloze, kdy ona byla na břiše a K. ji při tom držel za natažené ruce za dlaně nad hlavou a K. ji takto držel za natažené nohy. V této poloze by ale poškozená v rámci obrany K. pokousat nemohla, neboť na místa, kde otisky zubů měl, by ústy nedosáhla. Později poškozená uvedla, že ji možná za ruce držel K. a K. za nohy, ale ani v této poloze by K. pokousat nemohla. V obžalobě bylo také uvedeno, a poškozená to zpočátku uváděla, že ji obžalovaný kousal po těle, a do bradavek, při prohlídce těla poškozené však žádné známky nějakého kousnutí nebyly zjištěny. O nevěrohodnosti poškozené svědčí nejen její rozporné výpovědi v průběhu trestního řízení a výpovědi svědků, kteří uvedli skutečnosti, které tvrzení poškozené vyvracejí, ale také další skutečnosti. Jde především o to, jak poškozená vylicila údajně nedobrovolný pohlavní styk s obžalovaným H.. Měla ležet na břiše v poloze, kdy ruce měla natažené nad hlavou a ty jí měli držet za dlaně K. nebo K., nohy měla natažené a roztažené a za boty je měly držet v této poloze K. nebo K.. Pohlavnímu styku v této poloze se bránila kopáním, pak připustila, že se v této poloze kopat nedá a uvedla, že se bránila tím, že se smýkala. Dle názoru obžalovaného v případě, že by poškozená nesouhlasila se souloží, museli by být na vnějších nebo vnitřních genitáliích při gynekologické prohlídce zjištěny u poškozené určité stopy násilí, které podle znaleckého posudku znalce MUDr. Zeleného zjištěny nebyly. Znalec MUDr. Zelený v posudku výslovně uvedl, že podle lékařské zprávy nedošlo u poškozené k žádnému poranění v oblasti zevních, ani vnitřních genitálií a že gynekologické vyšetření nepodporuje údaje o znásilnění. Ve znaleckém posudku bylo také uvedeno, že zevní M.nty zjištěné dne 5. 3. 2016 na těle poškozené nelze z lékařského hlediska označit za známky obrany s tím, že mohla vzniknout před šetřenou událostí nebo během ní, a to aktivně nebo pasivně při kontaktu s drsnějším povrchem. Poškozená měla přitom 5. 3. 2016 v ranních hodinách v Moulin Rouge placený sex se zákazníkem. Za situace, kdy soud I. stupně uznal obžalovaného F. K. vinným, obžalovaný navrhl, aby byl znalec MUDr. Zelený vyslechnut a vyjádřil se k tomu, zda museli být při gynekologické prohlídce zjištěny na vnitřních či vnějších genitáliích poškozené nějaké změny, pokud by ke znásilnění došlo tak, jak uvedla poškozená, tj. v poloze na břiše, kdy ji obžalovaný drželi za natažené ruce nad hlavou a za nohy v oblasti bot, H. do ní vnikl penisem zezadu, nenadzvedla pánev a bránila se souloží smýkáním.

Dále v odůvodnění odvolání obžalovaný poukázal na to, že u hlavního líčení dne 8. 12. 2017 byla poškozená položena otázka, zda měla strach a přesto neodešla pryč, a na tuto otázku poškozená odpověděla, že raději chtěla, aby si oni splnili to, co chtějí, což je velmi podivná odpověď ženy, která byla údajně hodinu a půl znásilňována a pro kterou to byl děsivý zážitek, který u ní vyvolal posttraumatickou poruchu, pro kterou se nechala hospitalizovat na psychiatrii. Dále obžalovaný poukázal na obsah svědecké výpovědi P. S. z hlavního líčení dne 16. 2. 2018 a na výpověď znalkyně Havlíkové u hlavního líčení dne 9. 5. 2018, která uvedla, že pokud by vyšlo najevo, že poškozená těsně po té události ze dne 5. 3. 2016 líčila to, k čemu došlo policistům odlišně, napřed uvedla něco, po nějaké době úplně něco jiného, zda by tato skutečnost mohla mít vliv na hodnocení její věrohodnosti, znalkyně odpověděla, že v tomto případě by se jí potvrdily sklony ke lhaní. Dle

obžalovaného, přítel poškozené J. F. se za poškozenou postavil a snažil se „režimovat“ průběh trestního řízení, neboť měl od počátku přístup k obsahu spisu, kontaktoval svědky a snažil se je ovlivnit ve prospěch poškozené. Dle obžalovaného na jedné straně stojí výpovědi 3 obžalovaných z přípravného řízení, kteří vypovídají, až na zcela nepodstatné rozdíly, stejně a shodně, že se jednání uvedeného v obžalobě nedopustili, a že sexuální hrátky, k nimž dne 5. 3. 2016 v chatce v Příměticích došlo, byly ze strany poškozené zcela dobrovolné. Dle obžalovaného nebylo prokázáno, že by měli obžalovaní sklony si vymýšlet nebo lhát. Obžalovaný K. nebyl dosud soudně trestán a je velmi dobře hodnocen. V zásadě shodná tvrzení všech 3 obžalovaných jsou podporována řadou dalších skutečností, které v řízeních vyšly najevo. Bylo prokázáno, že poškozená mohla kdykoliv z chatky v Příměticích volně odejít, v průběhu pobytu v chatce se dvakrát vzdálila, když se šla vyčůrat. I po údajném znásilnění se sama do chatky dobrovolně vrátila. Svědek Z. H., který se kolem chatky dne 5. 3. 2016 pohyboval od 9.00 hod do 11.00 hod, tj. v době údajného znásilňování poškozené, slyšel jen hovor, žádný křik ani volání o pomoc. Totéž uvedla svědkyně R. S., která prošla kolem chatky 5. 3. 2016 kolem 10.00 hod. Na těle poškozené nebyly zjištěny žádné známky násilí, gynekologická prohlídka nezjistila žádné změny na vnějších ani vnitřních genitáliích poškozené. Závěr znaleckého soudně lékařského posudku vyzněl tak, že znásilnění nic nenasvědčuje. Kousnutí na těle obžalovaného F. K. mohla vzniknout jen tak, jak to tento obžalovaný v přípravném řízení popsal. Podle znaleckého posudku MUDr. Zeleného nešlo o obranná kousnutí, ale o kousnutí, která mohla vzniknout v souvislosti se sexuálními praktikami. Svědek P. S. a N. S. shodně uvedli, že když dne 5. 3. 2016 po 10.00 hod chatku navštívili, viděli poškozenou vysvlečenou, jak spí na posteli spolu s obžalovaným H. a obžalovaným K. a K. objímá. Svědkyně A. B. u soudu dvakrát potvrdila, že se jí poškozená svěřila při osobním rozhovoru s tím, že si znásilnění vymyslela a že má strach z toho, co bude dál. Obžalovaný dále poukázal na to, že poškozená popis toho, k čemu došlo dne 5. 3. 2016, opakovaně měnila, a to nejen dvakrát v rámci jediného dne 5. 3. 2016, ale následně i dne 7. 3. 2016, a poté opět opakovaně u hlavního líčení dne 8. 12. 2016 a dne 16. 5. 2018. Ze znaleckého posudku znalkyně Havlíkové i její výpovědi před soudem vyplynulo, že je poškozená osobou se sníženou věrohodností, která je schopna správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožitou událost jen, když není pod vlivem alkoholu a drog. Ze znaleckého posudku znalkyně Andrey Brzobohaté vyplynulo, že poškozená byla dne 5. 3. 2016 nejen pod vlivem alkoholu, ale také marihuany. Sama poškozená přiznala před soudem, že dne 5. 3. 2016 vypila hodně panáků vodky a vykouřila hodně jointů marihuany. Vztáhneme-li to k závěrům znalkyně Havlíkové, vyplývá z toho, že poškozená nebyla schopna řádně ani vnímat, ani si zapamatovat a ani reprodukovat události ze dne 5. 3. 2016 v chatce v Příměticích, neboť ji v tom bránila intoxikace těmito látkami. O tom svědčí i rozporuplné výpovědi poškozené v přípravném řízení i před soudem. Dle obžalovaného hodnocení soudu na straně 13 rozsudku pod bodem 36 o tom, že o hromadném sexu s poškozenou si vymýšlí S., F. a Č., neboť jejich výpovědi jsou vzájemně neslučitelné, vůbec neodpovídá tomu, co tito svědkové uvedli, neboť naopak se jejich výpovědi shodují. Soud to ostatně konstatuje pod bodem 39) odůvodnění rozsudku na straně 14. Dle obžalovaného hodnocení výpovědi A. B. soudem I. stupně na straně 16 pod bodem 51) odůvodnění rozsudku je naprosto nepřesvědčivé. Svědkyně vypovídala po řádném poučení, neměla žádný důvod lhát, uvedla to, co ji sama poškozená při osobním setkání řekla. Poškozená má sklony napřed jednat a teprve pak přemýšlet, takže o nějakém doznání ke křivé výpovědi neuvažovala. Svěřila se svědkyni a současně uvedla, že má strach, co bude dál. Kromě toho byla svědkyně její vzdálenou příbuznou a poškozená neměla důvod se obávat, že bude A. B. vypovídat proti ní. Žádné závěry zpochybňující výpověď této svědkyně nelze učinit ani z toho, že si svědkyně po 2 letech nezařadila správně dobu, kdy poškozenou navštívila na psychiatrii ve vztahu ke svému výsledku na policii. V úvahách soudu o tom, že kdyby si poškozená znásilnění vymyslela, že by jí musela svědkyně navštívit po 8 dnech situace domnělých psychických následků spočívajících v šokové reakci na znásilnění, nevidí obhajoba žádnou logiku. Totéž platí pro hodnocení soudu pod body 55) - 59) odůvodnění rozsudku. Poškozená se již dne 26. 5. 2016 snažila vynutit přes facebook kontakt se svědkyní A. B. s tím, že budou hovořit o poškozené, ale svědkyně s ní nechtěla hovořit,

což se neslučuje s tvrzením, že se o události ze dne 5. 3. 2016 nechtěla se svědkyní poškozená bavit. Dle obžalovaného hodnocení důkazů soudem I. stupně na str. 17 napadeného rozsudku pod body 60) a 61) jsou naprosto ničím nepodložené spekulace, neboť pro tyto závěry neměl soud naprosto žádný podklad v provedeném dokazování, jeho závěry jsou navíc naprostou ignorancí zásady *in dubio pro reo*. Totéž platí pro hodnocení důkazů na str. 18 rozsudku pod body 62) a 63). Pokud jde o hodnocení důkazů pod body 64) a 66), pak i zde jde dle obžalovaného o ryzí spekulaci soudu. Z toho, že byla poškozená od 8. 3. 2016 do 4. 4. 2016 hospitalizovaná na psychiatrickém oddělení, nelze dovozovat to, že si vše nevymyslela a že ke znásilnění došlo. Poškozená byla přijata jen na základě svých tvrzení, příznaky posttraumatické stresové poruchy jsou dostupné na internetu. Žádné testy, ani speciální vyšetření nikdy nepodstoupila a právě kvůli tomu, co rozpoutala, pak měla strach z toho, co bude (jak přiznala svědkyni A. B.) “se uklidila” na psychiatrii. Pobyt tam není nijak stresující, zejména když má daná osoba motiv k pobytu zde a pokud pacient tvrdí, že stále špatně spí, má zlé sny atp., nikdo z personálu mu není sto oponovat, že tomu tak není. Odborníci vědí, že antidepresiva mají účinky až po určité době a s přihlédnutím k závažnosti uváděného stresujícího zážitku poté, co by měla antidepresiva zabrat, je pacient prostě propuštěn. K hodnocení soudu uvedenému pod bodem 67) rozsudku obžalovaný namítl, že soud I. stupně vůbec nevzal v úvahu, že dne 5. 3. 2016 po skončení sexuálních hrátek došlo v chatce mezi zúčastněnými k hádce. Svědek F. uvedl u hlavního líčení dne 16. 5. 2018 na otázku, zda poté, co proběhl sex s N. samozřejmě v situaci, kdy svědek byl u toho přítomen, zda se někdy stalo, že po tom sexu se tam s ní někdo pohádal, to že poškozená byla vždycky taková, že byla opilá a jakoby ne, vždycky se nasrala skrz blbost a odešla, co si svědek pamatuje. Bylo prokázáno nade vší pochybnost, že poté, co se všichni obžalovaní a poškozená chystali k odchodu z chaty, došlo mezi obžalovaným P. H. a poškozenou k hádce, to uvedli všichni 3 obžalovaní a také poškozená. Důvodem hádky byla původně kabelka, kterou poškozená nemohla najít a obvinila přítomné z krádeže. H. poté poškozené řekl, že je kurva a má škaredá prsa, poté poškozená pohanila přítelkyni H. a došlo i na facky. Po této hádce poškozená odešla. Soud I. stupně tuto hádku vůbec nevzal v úvahu a konstatoval, že poškozená v minulosti poskytovala sexuální služby, ale nikdy neoznámila znásilnění. Za situace, kdy nebylo prokázáno, že se poškozená v minulosti pohádala po poskytnutí sexuálních služeb s mužem či muži, jimž sex poskytla, nelze dospět k závěru, k němuž soud I. stupně dospěl v bodě 67) odůvodnění rozsudku. Naopak tato hádka poškozenou musela hluboce urazit, šla s nimi do Přímětic, zaplatila pití, zadarmo zde souložila a H. ji místo vděku urazil a ponižil. Její sklon jednat impulzivně a myslet až poté vedl k tomu, že v afektu zatelefonovala hned, co chatku opustila na policii a uvedla zde to, co ji zrovna napadlo. Pak ještě týž den, ale úplně jinak vypovídala na policii. Se třetí verzí ze dne 7. 3. 2016 přišla až poté, co se do dění vložil její přítel J. F., jemuž bylo jasné, že poškozená už něco rozpoutala a že je třeba, aby z toho vyšla co nejlépe. Proto se začal v celé věci angažovat naprosto nepřijatelným způsobem. Se svými známými – potencionálními svědky K. a S. vyhledal dne 6. 3. 2016 H. a P. S., kterého se v té době ještě týkalo obvinění poškozené ze znásilnění, když to ale S. popřel, a to, že v chatce během sexuálních hrátek nebyl, potvrdila na místě přítomná N. S., bylo třeba obvinění změnit, což se stalo dne 7. 3. 2016. J. F. měl od počátku přístup ke spisu a následně se snažil ve prospěch poškozené ovlivnit svědky, o nichž věděl, že budou vyslýcháni (F., A. B.). S odkazem na shora uvedené je naprosto neuvěřitelné hodnocení soudu I. stupně pod bodem 68) na str. 19 rozsudku. Za tohoto stavu, s ohledem na to, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek uvedený v obžalobě ani ve výroku napadeného rozsudku je zřejmé, že soud I. stupně měl podle zásady *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch obžalovaných, tj. i F. K., a proto obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a obžalovaný podle § 226 trestního řádu zproštěn obžaloby.

9) Obžalovaný B. K. podal odvolání do všech výroků napadeného rozsudku. Napadenému rozsudku obžalovaný vytknul, že soud I. stupně se připojil ke 2. verzi skutkového děje za situace, kdy sám zjišťuje velké rozpory ve výpovědi poškozené, kdy sám dospěl k závěru, že poškozená lhala a také při zjištění dalších rozporů v provedených důkazech. Dle názoru obžalovaného se soud

I. stupně přiklání ke 2. verzi fakticky absurdním závěrem, že si osoby poškozené B. a druhá F. musejí být vědomi následků křivého obvinění, a proto je tedy nemožné, i přes zjištěné rozpory ve skutkovém stavu, že by si poškozená mohla znásilnění vymyslet, byť soud zjišťuje velkou aktivitu druhá F. následující den po události, jak popisuje zejména v odstavci 42), 43) a 68) odůvodnění rozsudku, tzn. povolání kamarádů k vyhledání obžalovaného H., dostavení se na místo události v době hospitalizace poškozené na psychiatrii, vyhledání za ni zmocněnkyně, zprostředkování udělení plné moci, seznamování se s výsledky svědků, obžalovaných, iniciativa při soudu, doprovody svědků k hlavnímu líčení, i když nebyl svědek F. povolán k výslechu, zorganizování rozmluvy se svědkem F. apod. Obžalovaný považuje rozhodnutí soudu I. stupně za nesprávné, neboť jsou dány pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, a to rovněž pro vady rozsudku díky nejasnosti skutkových zjištění. Obžalovaný B. K. v odůvodnění svého odvolání poukazuje v podstatě na skutečnosti, které již byly uvedeny v odůvodnění odvolání obžalovaných P. H. a F. K. s tím, že dle jeho názoru byly dány veškeré zákonné podmínky pro jeho zproštění viny dle § 226 písm. a) trestního řádu. Dle obžalovaného i z odůvodnění je zřejmé, že soud I. stupně k závěru o vině vedla jednak nemožnost křivého obvinění od poškozené a F., které by jinak podle soudu muselo být cynismem, ale také skoro měsíční hospitalizace poškozené na psychiatrickém oddělení nemocnice Znojmo. Soud však skutečnost o hospitalizaci nehodnotí na základě provedených důkazů a jimi zjištěného skutkového stavu, ale i jen díky vlastní úvaze o tom, že osoba, byť s inteligencí a vlastnostmi poškozené, by nemohla vydržet tak dlouhý pobyt na tomto oddělení.

Obžalovaný namítá, že takový závěr soudu nebyl prokázán, a jedná se o zcela subjektivní názor členů senátu, kteří by nebyli schopni nechat se dobrovolně umístit na psychiatrii. Opět zde existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, a tudíž rozhodnutí soudu není správné. Primárka psychiatrického oddělení uvedla, že u poškozené se neprováděly žádné testy k potvrzení či vyvrácení diagnózy posttraumatické stresové poruchy, na oddělení se neprovádí ověřování pravdivosti tvrzení pacientů. Poškozenou osobně neznala, neprováděla jí vyšetření, nebyla v době hospitalizace její ošetřující lékařkou. Uvedla, že posttraumatická porucha je reakcí na stres, který se projeví okamžitě po události, anebo také s odstupem např. 3 měsíců. Podle obžalovaného tak není vyloučeno, že při existenci možnosti zjištění projevů a příznaků na internetu se poškozená vyjadřovala tak, aby byla zařazena pod tuto diagnózu, když nebyly u ní prováděny žádné testy. Svědkyně MUDr. H. sice zapochybovala o nepravdivosti předstírání díky délce hospitalizace, nicméně předstírání nevyloučila. Jen uvedla, že předpokládá, že by si toho personál všiml, ale stoprocentní jistota nebyla prokázána, respektive není postavena najisto, že poškozená trpěla uvedenou diagnózou. Dle obžalovaného se poškozená nedostavovala na žádné následné kontroly, nebylo prokázáno, že by jakýkoliv lékař doporučil vysadit antidepresiva, jak uvedl svědek F., ale také, že vyhledání psychiatra bylo uskutečněno vždy v souvislosti s hlavním líčením. Při existenci takové diagnózy není reálné, že by stav poškozená eliminovala alternativními metodami, bylinkami, jógou, když navíc měnila své výpovědi ve vztahu k užívání antidepresiv. Bylo naopak prokázáno, že kontrola byla realizována poprvé až dne 30. 11. 2017, tedy půl druhého roku po události. Pokud tvrdila, že se dohodla s psychiatrickou o vysazení léků, kterých měla dostatek od hospitalizace až k první kontrole, pak tato její tvrzení nebyla prokázána, ba naopak vyvrácena. Poškozená nevyhledala lékařskou pomoc půl druhého roku, ale kontroly byly častější při průběhu líčení před soudem I. stupně. Pokud při kontrole dne 10. 5. 2018 uvedla, že měla úzkosti chodit ven, pak toto její prohlášení před lékařem je lživé ke skutečnému chování, když v této době cestuje mimo bydliště a jakékoliv setkání s obžalovanými nebylo prokázáno. Ani díky důkazům facebookovou komunikací nelze odstranit existující rozpory a pochybnosti, neboť nebylo prokázáno, že se jedná o úplnou komunikaci a nebyla prověřena, respektive dodána soudem nezaujatým subjektem, od něhož by byla jistota nezkreslování, neprovedení úprav, apod.

Ve skutkové větě výroku o vině byli obžalovaní uznáni vinnými, protože poškozenou přes nesouhlas vysvětlili, před zahájením pohlavního styku jim sdělila, že si styk nepřeje a snažila se jim

vysmeknout, aniž by tato část byla skutečně, jednoznačně a beze všech pochybností prokázána. Sama poškozená připustila, že se sex obžalovaným mohl líbit, že to brali jako zábavu a že to ona chce, připouští, že působila povolně, vysloveně uvedla, že po obžalovaných nekřičela, nesouhlas normálně řekla, aniž by to vyslovila dostatečně nahlas. Soud upravil skutkovou větu oproti obžalobě tak, že doplnil, že nesouhlas projevila před zahájením pohlavního styku, nicméně není patrné, v jakém okamžiku se tak mělo stát, rozhodně tak nikoliv při zahájení styku za účasti všech tří obžalovaných. Rozhodně nelze souhlasit se závěrem ničím nepodloženým, který však soud nevyjadřuje jistotně v odstavci 60 rozsudku, že obžalovaní mohli na poškozenou pohlížet jako na sexuální objekt, na jehož přání v rámci sexuálního styku nemusí brát zřetel. Soud I. stupně správně dospěl k závěru v odstavci 32 rozsudku, že je zvláštní, když poškozená v chatce usnula a dokonce ležela vedle K., kterého objímala, ač ji měl před usnutím znásilnit. Podle obžalovaného chybí jakýkoliv důkaz, který vyjadřuje tehdejší nesouhlas obžalované se sexuálním kontaktem s obžalovaným. Soud I. stupně zjišťuje mnohé nesoulady a protichůdná tvrzení ve výpovědi poškozené, která prokazatelně byla pod vlivem marihuany a alkoholu, a podle závěru znaleckého posudku PhDr. Štěpánky Havlíkové, pokud poškozená hodnotí zážitky ze situací, kdy je pod vlivem drog a alkoholu, její projevy jsou nevěrohodné. Soud I. stupně nedostatečně vyhodnotil k prověření věrohodnosti poškozené obsah trestního oznámení, kdy poškozená oznamovala agresivitu a nikoliv jakýkoliv pohlavní styk, dále přítomnost dvou mužů a následně dokonce dvou osob útočících i P. Svobodu, tedy 2 naprosto rozporné argumenty. Soud I. stupně provedl důkaz zprávou z gynekologického vyšetření, avšak nebyly vyvozeny žádné skutkové závěry z této zprávy. Obžalovaný poukázal na to, že právě tento důkaz svědčí pro verzi obžalovaných, že došlo k dobrovolnému styku a pro první ze dvou možností, tj. to, že nebylo prokázáno, že by na vnitřních či vnějších pohlavních orgánech poškozené byly zjištěny jakékoliv znaky násilí, a tedy nedobrovolnosti kontaktu. Ke stejnému závěru pak dospěl i znalec MUDr. Zelený, aniž by soud I. stupně důkaz o neexistenci aktivního odporu poškozené přiřadil k dalším důkazům při nalezení objektivní pravdy. Nebylo prokázáno, že by u poškozené následkem jednání obžalovaných byly vyvolány závažné psychické následky, žádná taková diagnóza nebyla potvrzena. Pokud by poškozená trpěla poruchou, byly by vyvolány následky v psychice, vyhledala by psychiatrickou pomoc jindy, než jen těsně před hlavními líčeními, nepochybně by se nevrátila k provozování prostituce i po předmětné události. K tomu obžalovaný uvedl, že poškozená nejen, že provozovala sex za úplatu po události v Rakousku, ale také v nočním podniku ve Vrbovci, v obci v blízkosti města Znojma, ve směru k hranicím s Rakouskou republikou a z ubytovací knihy by byla tato skutečnost prokázána. Osoba, která zažije traumatický zážitek, nepochybně nebude pokračovat v sexuálních praktikách, byť za úplatu, byť jako zdroj příjmu. Soud se nevypořádal se závěrem znalkyně PhDr. Havlíkové, klinické psycholožky o tom, že trauma z události nebylo pro poškozenou traumatem. Soud I. stupně následek v psychice poškozené přiřadil k prožitku nedobrovolného sexuálního styku, ačkoliv toto prokázáno nebylo. Soud uznal obžalované vinnými, ačkoliv dospěl v souvislosti se zjištěními díky znaleckému posudku PhDr. Havlíkové k závěru, v odst. 46 rozsudku, že poškozená mohla v situaci při konfliktu s H., těsně před odchodem ze zahradní chaty, utrpět nezvladatelný nápor negativních emocí ústící v nahlášení znásilnění, aniž by ke znásilnění skutečně došlo. Rozhodnutí soudu o vině pak obžalovaný z mnoha uvedených důvodů při zjištění tolika pochybností nepovažuje za přesvědčivé, a tudíž za nezákonné. Tvrzení poškozené o tom, že obžalovaný H. pohybem ruky projevoval zamčení chatky, zůstalo osamocené, bez existence jakéhokoliv důkazu. Soud pak neměl tuto skutečnost brát v úvahu při závěrech o skutkovém ději dle skutkové části výroku o vině. Nebylo prokázáno, nestalo se, pak nemohl být dán zřejmý úmysl vzbudit u poškozené přesvědčení, že není úniku a bude vykonán styk bez ohledu na její přání. Vše za situace, kdy poškozená dobrovolně opustila ve dvou případech chatku, pokud by byla vystrašená, obávala se před jednáním obžalovaných, nepochybně by jeho očima vyhledávala na zahradě způsob, jak zavolat o pomoc, jak uniknout, a tehdy by nepochybně zjistila existenci pana H. na zahradě, který se vyjádřil tak, že z jednání poškozené nenasvědčovalo nic tomu, že by se mohlo stát něco, s čím nesouhlasí. Jednotlivé závěry o skutkovém stavu potvrzují značné

rozpory ve skutkovém ději, přesto však soud zcela nepřesvědčivě rozhodl o vině obžalovaných. Podle obžalovaného neexistuje žádný důkaz o tom, že by obžalovaní pohrůžkou násilí donutili poškozenou N. B. k pohlavnímu styku, jehož existence je nesporná. Nikoliv však samotná pohrůžka násilí a subjektivní stránka prokazující úmyslné jednání, že by bylo postaveno najisto a beze všech pochybností, že poškozená neprojevila souhlas s pohlavním stykem. Žádný z provedených důkazů nepotvrzuje jednoznačně a beze všech pochybností závěr o tom, že v době sexuálních aktivit poškozená s těmito aktivitami nesouhlasila. Obžalovaný proto namítá nedostatečná skutková zjištění k závěru o tom, že se dopustil jednání tak, jak je popsáno ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku a že by svým jednáním naplnil obligatorní znaky zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku společně s obžalovanými P. H. a F. K.. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a obžalovaný B. K. byl podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

10) Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětů podaných odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaný P. H., F. K. a B. K. podali odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku, takže přezkoumání činnosti odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

11) V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

12) K jiným závěrům však odvolací soud dospěl při přezkoumání napadeného rozsudku z hledisek uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu, neboť je zřejmé, že napadený rozsudek trpí vadami, které spočívají zejména v nejasnosti či neúplnosti jeho skutkových zjištění a dále v tom, že se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

13) Především je nutné soudu I. stupně vytknout, že logickým, dostatečným způsobem neodůvodnil svůj závěr o vině obžalovaných jednáním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku, i když v odůvodnění rozsudku soud I. stupně uvádí celou řadu zásadních zjištění, které výrazně zpochybnili pravdivost výpovědi poškozené N. B. (viz body 28 a následující odůvodnění napadeného rozsudku).

14) Je zřejmé, že především závěr soudu I. stupně o naplnění subjektivní stránky jednání obžalovaných je předčasný, neboť soud I. stupně bude muset doplnit dokazování právě v tomto směru tak, aby pro vyřešení této otázky subjektivní stránky jednání obžalovaných měl dostatek důkazů. Je pravdou, že je nezadatelným právem soudu I. stupně hodnotit provedené důkazy, avšak při hodnocení těchto důkazů musí soud dodržet logický postup, přičemž po provedeném dokazování nesmí být dány pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí se důsledně nezabýval důkazy svědčícími ve prospěch obhajoby obžalovaných, a to např. závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, popřípadě závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, který byl vypracován na poškozenou N. B.. Rovněž soud I. stupně přesvědčivým, logickým způsobem nezdůvodnil, proč i přes konstatované rozpory ve výpovědi poškozené N. B. této uvěřil, a neuvěřil obhajobě obžalovaných. Za tohoto stavu věci

odvolací soud měl pochybnosti o správnosti skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně, a proto v souladu s ustanovením § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, neboť je zřejmé, že odvolání obžalovaných jsou důvodná.

15) V dalším řízení soud I. stupně především vyslechne soudního znalce MUDr. Michala Zeleného, Ph.D. k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a to k mechanismu vzniku zranění na těle poškozené N. B. a obžalovaného F. K.. Závěry tohoto znaleckého posudku mohou mít zásadní význam na hodnocení dosud opatřených důkazů a vyřešení otázky viny či nevin obžalovaných tak, jak oprávněně jednotliví obžalovaní poukázali v odůvodnění svých odvolání. Dále soud I. stupně vyslechne obžalovaného P. H., který se rozhodl vypovídat v řízení před soudem, přičemž v předchozím stádiu řízení před soudem využil svého práva nevypovídat, neboť je nutné tomuto obžalovanému umožnit uplatnění plného práva na obhajobu v řízení před soudem. Dále soud I. stupně vyžádá zprávu z ubytovacích knih nočního podniku ve Vrbovci u Znojma, zda zde poškozená N. B. byla ubytována v době po 5. 3. 2016 a kdy. Dále soud vyslechne znalkyni PhDr. Štěpánku Havlíkovou, a to především k otázce, zda poškozená N. B. utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu v důsledku jednání obžalovaných či nikoliv. Jednoznačné objasnění této otázky, dle názoru odvolacího soudu, rovněž může mít zásadní význam pro hodnocení důkazů provedených v této trestní věci. Po doplnění dokazování v naznačeném směru soud I. stupně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu znovu zhodnotí provedené důkazy dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a v závislosti na výsledcích provedeného dokazování ve věci rozhodne. Ukáže-li se to potřeba, provede soud I. stupně i další důkazy nutné pro objektivní rozhodnutí v této trestní věci. V novém rozhodnutí se pak soud I. stupně bude pečlivě zabývat jednotlivými odvolacími námitkami, které obžalovaní uvedli v odůvodnění svých odvolání.

16) Odvolací soud na závěr odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že při ukládání trestů obžalovanému P. H. a obžalovanému B. K. byl soudem I. stupně správně uložen souhrnný trest za posuzovanou a sbíhající se trestnou činnost, ale nesprávně byl těmto obžalovaným uložen zároveň trest úhrnný, což vylučuje ustanovení § 43 odst. 1, 2 trestního zákoníku, neboť pachatel trestného činu lze uložit buď trest úhrnný, nebo trest souhrnný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 6. prosince 2018

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Žilincová